

ת"פ 10164/09/21 - מדינת ישראל נגד מוחמד דחלה, מחמוד דחלה

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 10164-09-21 מדינת ישראל נ' דחלה(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 379395/2021

בפני	כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. מוחמד דחלה (עציר) 2. מחמוד דחלה

החלטה

1. לפני טענה מקדמית, מפי נאשם 2, לפיצול כתב האישום באופן שפרט האישום המיוחס לו, פרט האישום השני, יפוצל ויוגש כנגדו כתב אישום בבית משפט השלום, אשר לו הסמכות העניינית לדון בעבירה עבירה מסוג עוון, המיוחסת לו.

רקע

2. לאור חשיבות הדברים, אציין כי בכתב האישום מתואר סכסוך בין משפחת הנאשמים, משפחת דחלה, לבין משפחת עדוו, כאשר שתי המשפחות מתגוררות בכפר טורעאן.

על רקע סכסוך זה, מייחס פרט האישום הראשון לנאשם 1 בלבד עבירות של נשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא + סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), ירי מנשק חם בנסיבות מחמירות לפי סעיף 340א(ב)(2) + סעיף 29 לחוק והיזק בזדון לפי סעיף 452 + 29 לחוק. לפי פרט אישום זה, בתאריך 11.5.21 הגיעו נאשם 1 ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, לאזור תחנת הדלק הסמוכה לצומת גולני, תחנה אשר בבעלות משפחה עימה מסוכסכת משפחת הנאשמים. הם ירו לעבר התחנה מנשק חם וגרמו לנזקים.

פרט האישום השני עניינו אירוע אשר אירע כשלושה חודשים לאחר מכן, בתאריך 20.8.21, אז נתפסו הנאשמים שניהם כאשר הם נושאים מארז תחמושת הכולל חמש חבילות קרטון המכילות 50 כדורי 9 מ"מ בכל אחת. כאשר הבחינו במארב המשטרתי במקום, השליכו את התחמושת ונמלטו מן המקום. בגין אירוע זה, מיוחסת לנאשמים שניהם עבירה של נשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) סיפא לחוק.

3. טוענת ב"כ נאשם 2 כי בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי, אין מקום לאיחוד שני הסעיפים, אין קשר עובדתי בין שני האירועים ואין מקום לקשור את נאשם 2 לאירוע המיוחס לנאשם 1 בפרט האישום הראשון. היא הפנתה לפסקי דין שונים, בהם ת"פ 18740-01-16 (מחוזי בחיפה), בג"צ 523/98, ע"פ 866/95 בעניינו של אהרון סוסן כאשר לשיטת ב"כ הנתבע 1 סעיפים 86 ו-87 לחסד"פ אינם מסלולים חלופיים וסעיף 86 אינו יכול לשמש, כלשונה, כעוגן. היא הפנתה לפסקי הדין אשר ניתנו בתיק 49845-01-14, ת"פ 28467-10-12 מחוזי ירושלים, מ"י נ' שמעון סרויה, ת"פ 18740-01-16, ת"פ 23480-03-17, ת"פ 81540-08, ת"פ 61448-11-15 מחוזי ת"א, ת"פ 52056-05-11, ת"פ 125-09, ת"פ 8842-08, ע"פ 9615/09. ב"כ נאשם 1 טענה כי קיים שוני מהותי בין שני פרטי האישום וכי גם אם מתקיימים שיקולי יעילות בענייננו, הם נסוגים מפני טענת הנאשם כי זכותו הבסיסית היא להתדיינות הוגנת.

4. ב"כ נאשם 1 הסכים עם טענות ב"כ נאשם 2 תוך שנימק זאת בהעדפתו לנהל את ההליך עבור מרשו כאשר הוא סניגור יחיד וללא עיכובים אשר לדבריו עלולים להיות מאחר שבניגוד לנאשם 1 אשר מוחזק במעצר עד תום ההליכים, נאשם 2 משוחרר בתנאים. לדבריו, הוא אף מעדיף לנהל שני הליכים נפרדים, האחד בבית המשפט המחוזי והאחר בבית משפט השלום, אף כי ציין בנסיבות מסויימות, יכול שיבקש בהמשך לאחד עבור מרשו את שני התיקים בבית המשפט המחוזי.

5. ב"כ המאשימה עתר לדחיית הטענה המקדמית. לטענת המאשימה, המדובר בפרשה אחת ובעדים משותפים ואין מקום לפיצול בין נאשמים או בין העבירות. כתב האישום הוגש בהתאם לסעיף 86 ובדגש על הסייפא המסמיכה את בית המשפט לדון בעבירה שנמצאת בסמכות בית משפט השלום. לטענת המאשימה, קבלת הבקשה תביא להעמסה על מערכת בית המשפט בשמיעה כפולה של העדים ואין לכך מקום.

דין ומסקנות

6. שמעתי את עמדות הצדדים ושקלתי את הטענות.

אחר זאת, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7. סעיף 87 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") קובע כך:

"מותר להאשים בכתב אישום אחד כמה נאשמים אם כל אחד מהם היה צד לעבירות שבכתב האישום או לאחת מהן, בין כשותף ובין בדרך אחרת, או אם האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה שהם מהווים פרשה אחת; אולם אין באי צירופו של צד אחד לעבירה מניעה לשפיטתו של צד אחר."

מכאן, צירופו של נאשם 2 לפרט האישום הנוגע לנאשם 1, בהיותם שותפים, תואם את הוראת סעיף 87.

עמוד 2

מוסיף סעיף 86 לחסד"פ וקובע כך:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע."

בהתאם לסעיף זה, צורף האישום השני שעניינו נשיאת תחמושת הנוגע לנאשמים שניהם, לאישום הראשון המייחס לנאשם 1 יחד עם אחרים, עבירות של ירי מנשק חם בנסיבות מחמירות, היזק בזדון ונשיאת נשק ותחמושת ועל כך ארחיב בהמשך.

"המבנה המשפטי העולה משילוב הוראות הסעיפים 86 ו-87 לחוק סדר הדין הפלילי הוא, איפוא, זה: על מנת להאשים בכתב אישום אחד מספר נאשמים, יש לעמוד בדרישות סעיף 87. ואולם, אם דרישות אלה מתקיימות, ניתן להתייחס לכתב האישום בו מואשמים אותם נאשמים כאל "כתב אישום אחד", לא רק לצורך סעיף 87, אלא גם לצורך סעיף 86. סעיף 86, מצידו, מקנה לבית המשפט המחוזי סמכות לדון גם בעבירות המסורות לסמכות בית-משפט השלום, ובלבד שאלו מבוססות על אותה פרשה עובדתית שעליה מבוססות העבירות האחרות הכלולות באותו כתב אישום ואשר הסמכות לגביהן מסורה לבית המשפט המחוזי" (עפ 866/95 אהרון סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 793, בעמ' 812).

והרציונל העומד מאחורי סעיף 86, מוסבר באותו פסק דין כך:

"נראה שהמחוקק בחר את מילותיו בקפידה. סעיף 86 מדבר על "כתב אישום אחד", ולא על נאשם אחד. התנאים לצירוף אישומים מתייחסים למסכת העובדתית שעליה מבוססים האישומים. אין לקרוא לתוך הסעיף את הדרישה שהעבירות השונות יהיו מיוחסות לאותו נאשם. הסעיף בא להבטיח את יעילות הדיון, בכך שמערכת עובדתית אחת תידון לפני בית-משפט אחד. אכן, אפשר שמערכת עובדתית אחת תעמיד בסיס לאישומים שונים נגד נאשמים שונים. אפשר גם שחלק מהנאשמים יהיו שותפים עיקריים והאחרים יהיו שותפים זוטרים. אפשר שנגד חלק מהנאשמים יהיו הן אישומים המצויים בסמכות בית המשפט המחוזי והן אישומים המצויים בסמכות בית-משפט השלום, ואילו נגד חלקם יהיו רק אישומים המצויים בסמכות בית-משפט השלום. גם במצבים כאלה קיים צורך מוצדק שהמערכת העובדתית האחת תתברר במסגרתו של כתב-אישום אחד, לפני בית המשפט המחוזי..."

המחוקק נמנע מלהציב דרישה, שכל אחד מהנאשמים, במסגרתו של כתב אישום אחד, יואשם לפחות בעבירה אחת החורגת מסמכותו של בית-משפט השלום. דרישה כזו, אילו הוצבה, היתה מנוגדת לתכליתו של הסעיף. משנוכחנו שבלשון הסעיף אין זכר לדרישה כזאת, אל לנו לפרש את הוראת הסעיף כמכילה, במשתמע, הוראה כזאת."

(סוסן, בעמ' 813).

יוצא, כי גם אם נאשם 2 אינו מואשם בפרט אישום המצוי בסמכות בית המשפט המחוזי, אזי ככל שצירופו לפרט האישום עם נאשם 1 תואם את הוראת סעיף 87, אין כל מניעה כי בהתאם לסעיף 86 יצורף האישום המשותף לאישום אחר הנדון בבית המשפט המחוזי, זאת, כמובן, ככל שהדבר עומד בתנאים האמורים בסעיף 86.

8. ב"כ נאשם 2 טענה כי לא היה מקום לצירוף שני האישומים, שכן הצירוף אינו עומד בתנאים הקבועים בסעיף 86. במאמר מוסגר, יצוין כי לא הועלתה טענה ביחס לצירוף הנאשמים יחדיו בפרט האישום השני, שכן המדובר בשותפים והצירוף תואם את סעיף 87 לחסד"פ.

אינני מסכימה עם טענת הנאשם 2 כי הצירוף חורג מהוראת סעיף 86 לחסד"פ. אכן בפרט האישום הראשון עסקין באירוע ירי, בגינו יוחסו שלוש עבירות ובהן גם נשיאת נשק תחמושת, אך קשה לקבל את הטענה כי אין בין אלו לבין עבירת נשיאת התחמושת המיוחסת באישום השני, כל קשר.

לטעמי, יש להביט על המכלול וברקע, גם על הסכסוך בין משפחת הנאשמים שניהם לבין המשפחה האחרת ובראיה זו - המדובר בעובדות שהן דומות ואולי אף בסדרת מעשים הקשורים זה לזה. הסתכלות אחרת על הדברים היא לדעתי מיתממת ותלושה ממצאות החיים במדינה בתקופה זו.

המדובר בעבירות נשק, הן בפרט האישום הראשון, הן בשני אשר עוסק בנשיאת תחמושת בכמות נכבדה (250 כדורים!) וכאמור, ברקע סכסוך.

אציין גם בהקשר זה, כי לא שמעתי כל טענה מפי נאשם 2 ביחס למשמעות הסכסוך בין המשפחות על טענות הנאשם 2 בעניין הסמכות ומכאן, בהתאם לכתב האישום ובנקודת זמן זו ולכאורה, הסכסוך בין המשפחות הוא העומד ברקע העבירות.

לפיכך, אני סבורה כי צירוף האישומים עומד בתנאים הקבועים בסעיף 86 לחסד"פ.

9. בשלב זה, הגם שמצאתי כי התקיימו התנאים לצירוף האישומים, ובגדרו לצירוף הנאשם 2 לכתב האישום הנדון בפני בית משפט זה, רשאי בית המשפט, בהתאם לסעיף 88 לחסד"פ להורות על הפרדת האישומים:

"בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על הפרדת המשפט באישום פלוני שנכלל בכתב האישום, או על הפרדת משפטו של נאשם פלוני שהואשם עם אחרים".

10. קודם שאבחן האם מתקיימים טעמים כלשהם המצדיקים הפרדה בהתאם לסעיף 88, נציין את הברור מאליו, הפרדת עניינו של נאשם 2 מעניינו של נאשם 1, בכל הנוגע לפרט האישום השני, יגרום לכך להעדה כפולה של עדים, לסרבול הליכים ואולי אף להכרעות סותרות. מכאן, לכל היותר, ניתן היה להורות על הפרדת האישום הראשון מן האישום השני, באופן שעניינו של נאשם 1 יידון בשתי ערכאות שונות, אך גם בכך יש העמסה שלא לצורך.

סעיף 88 אינו מפרט מהן הנסיבות בהן יפעיל סמכותו ויורה על הפרדת אישומים, אולם עיון בפסיקה מלמד כי המבחן העיקרי הוא החשש מעיוות דין לנאשם, כפי שאכן ביקשה ב"כ הנאשם 2 לטעון.

איני מוצאת כי נאשם 2 עלול להיפגע מניהול ההליך במשותף עם נאשם 1, אשר עומד לדין על עבירה נוספת, חמורה

יותר. גם לא מצאתי בטיעוני ב"כ נאשם 2 טענה מהותית כלשהי, זולת טענתו כי כך יזכה באפשרות לערכאה נוספת.

כאמור, דרך המלך היא לצרף אישומים ולדון באותה ערכאה בכל.

ב"כ הנאשם 2 טענה כי מרשה ייפגע בשל העובדה שעניינו יוכרע בבית המשפט המחוזי וכך יאבד את האפשרות לדיון בערכאה נוספת. לטענה זו יש להשיב, ראשית בכך שאל מול הטענה הזו ניתן גם לטעון שהוא דווקא משיג יתרון באמצעות דיון בערכאה גבוהה יותר מבלי שתהיה זו כבולה בהלכות המונעות התערבות בממצאי עובדה, שנית בכך שאין זכות קנויה לדיון בפני בית המשפט העליון כאשר המדובר בבקשת רשות ערעור ואחרון, כי חוק סדר הדין הפלילי וחוק העונשין מתירים לבית המשפט המחוזי לדון בעניינים המצויים בסמכות בית משפט שלום במקרים מסויימים כך שהמחוקק וודאי שלא חשב שיש בכך משום עיוות דין לנאשם.

מנגד, כאמור, הפרדת עניינו של נאשם 2 עלולה לגרום להחלטות שונות אשר ייצאו תחת ידי הערכאות וכאמור, לא סברתי כי צירוף עניינו של נאשם 2 עלול לפגוע בו באופן כלשהו.

שקלתי האם נכון להפריד את שני פרטי האישום זה מזה באופן ששני הנאשמים יידונו בגין פרט האישום השני בבית משפט השלום, אולם כאמור, לא סברתי כי הוצג טעם המצדיק זאת. הסכמת ב"כ נאשם 1 לכך מתבססת על הטענה כי העובדה שנאשם 2 אינו עצור עלולה לגרום לכך שיהיה לו אינטרס להאריך את ההליך, אולם בית המשפט הוא שמנהל את ההליך ועל כן איני רואה כיצד מתממש חשש זה. כמו כן, כאמור, ברקע העבירות סכסוך משפחתי ולפחות לכאורה קיים קשר עובדתי ביניהן ועל כן, אין מקום להפרדה.

11. סיכומי של דבר, לאור הנימוקים המפורטים, לא שוכנעתי כי צירוף האישומים נעשה שלא כדין ובניגוד לתנאים הקבועים בסעיפים 87 ו-86 לחסד"פ, או כי יהא זה ראוי להפריד את משפטו של נאשם 2 מזה של נאשם 1.

המזכירות תמציא החלטתי לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ז' חשוון תשפ"ב, 13 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.